

Svatba benátská.

Historicko-romantický obraz od P. Chvalovského.
KAPITOLA V.

„Pověz mi, pane můj!“ začala vážně Iona jeho, sestra Skanderbegova, „zdali by vrásky kryly želo tvoje i tehdy, kdybys mi sdělil můj, že se má státi oškerá dcera Hory Černá snachou mou?“
„Jakž to oškerá?“ ptal se v udivení Ivo, želo opět svatily.
„Vyhýbáš se odpovědi, hosudare! a máš jest to tak, jakobys byl stejně odpověděl,“ pravila Marie, pozorně hlavu sklápíc.
„Ne tak, ne tak!“ míval Ivo jemně, hrdě ji za bradu, pozdvíhnuv opět hlavu její, „já se bojíš?“
„Bojíš?“
„Že hrdý dože povrhne žádost mou, že snad — skrátka, mral mne nyní, že jsem tak na kvap lat ten pesi,“ mívali prudec Ivo, „neb adali tam návrhem mým pohrdnou, adali se dopustit urážky té ke mně a k synu mému — potom — ha, svatý Sávci! potom nevím, co odšlám!“
„A zneptáčil se ve spravedlivém hnevu a věrolomnou republikou tou právé nyní, když jsi celou pomsta Muhamedovu na sebe vyval,“ odpověděla Marie o pravdově, „Ale toho se neboj, republika sáhne všemi rukami svými po návrhu tvém a neprosí ti té slova tvého i proti vůli tvé; to jest, že se jí obávám.“
„Obáváš?“ prohodil Ivo táhle, v udivení na ni pokřižuje, mralo ho, že co on za největší vřdu pro budoucnost Černé Hory měl, a Iony jeho obavu vzbuzovalo. „Kam se děla bystrot ducha tvého, Marie? Benátský spojenci a knížaty Černé Hory u kovýmto svazkem, nemohou nikdy obojet ně jednat s Černou Horou samou; to jest tak pravda, jako že slunce na nebi za dne pláse; já se raduju, a ty se obáváš!“ míval s trpkostí, „jdiž, jdi; jest chorá, musíš být chorá, sic bych v tobě poznati nemohl moudrou sestru Skanderbegovu.“

„Právě, že ni jsem, se obávám,“ odpověděla tato mírně sice, ale určitě, „Ivo Černojeviči!“ pozdvíhla hlavu svého, a varovný hlas ten pronikal úroby jeho, „pomni na bratra mého Jiřího Kaetriota, přijmím Skanderbega, milého pobratima svého! i on nechťe slyšet rady mé; spojil se s Venecií, a ta ho zradila. Větší mi, když tobě zrádná republika nejvíce lichoří, nejvřejší přátelství slibuje, tehdy se nejvíce na pozoru mluví musí; nebo v té chvíli již počítá, mnoho li ji vynese přátelství s tebou, jež zahodí co step nepotřebný, když si zas rozpočte, že nepřátelství k tobě větší ponese užitku. Varuj se sobiků, sobik hledí na vřbudy okamžitě, nikdy nehodí do budoucnosti.“
„To vše je pravda, a sám jsem často tak uvažoval,“ přisvědčil Ivo poněkud v zamyšlení, „ale tys přece sama potud ni neměla proti tomu, když jsem udržoval dobré srozumění s Venecií, ano k osvobození Skodry samas vyběsila; proč nyní se proti užitku svazku s republikou spoúžíš?“
„Proto, že je užší,“ voce ona, „ne ty, ani syn náš, ani Hora nešakají svazkem tím, ale republika, jak upír se újeji k tobě vine, snadje bes poznání krev tvou, ať mrtve k semí klesecí. Dobrou vůli s ní máš, dobře jest, ona se nezpronevří tobě, pokud ještě větší sílku od tebe očekává, ten ale jí vřdy v míbavě dáti okazovati musí. Venecie baží po bližším přátelství s tebou, aby ho za největší, co možná, cenou arcivřabu křesťanstva prodala. Pomni na bratra mého, Černojeviči!“
„Právě, že na něho jsem vzpomínal, neviděl jsem žádnou příčinu k přelodání, jakové ti obraznost tvoje předmysl stavi,“ odpověděl Ivo slovy ženy své přece poněkud dojat, ať to nijak na jeho dáti nechťel, „přesvědčily se Benátsky, jakého ovoce jim věrolomnost přinesla, bez přispění mého, byla by Skodra a s ní celé pobřeží benátské padlo v podnoží Muhamedovi. Naše prospěchy jsou společné, vědět nyní, jako já, že s Muhamedem žádná příměří mo-

žná není, a proto jest svazek ten to prospěšný.“
„Muhamed je stařec již,“ dí ne ústavně kněžna, „on nebude vřdy vládnouti již bisurmanskou, postoupí místa svého jinému, a v Benátskách zapomenou na ústřední slávy toho roka.“
„Ha to nezapomenou, to věru ne,“ usmála se velmi trpce Marie Skanderbegova, „ano na opak, újmon se poručítoři nad dětmi dcery benátské, ať se jim usná za chudou, újmon se záplna vřdy nad Černou Horou, a vnučkám tvým popřejou v Benátskách místa k umřání.“
„Jak? Jeno! jak že to bude?“ vykřikl Ivo, a ve vydělení svém chopil sílně za rameno Iony svou.
„Pomni na Skanderbega, pobratima svého, Černojeviči!“ zvolala opět varovně.
Ivo na ni hleděl po chvíli s vytrštěným zrakem, udeřiv se pak v želo, přeběhl prudec komnaty.
„Všechno pozdě, již pozdě jest!“ pravil temně, před ní se opět zastaviv.
„Pozdě?“ opakovala kněžna, „proč pozdě? jen nešťastí přichá zí vřdycky čas, ale varovat se ho není nikdy pozdě.“
„Ale což moha ještě nyní újmiti, když slovo mé již jest v zástave?“ ptal se Ivo, „mám snad slovo svázáno, jak lichvář mraký? — Jenu Kriste! to nechtě, to ne! jen od toho mne chraň, Jovane svatý!“ zhroutil se již pouhé myšlénky věrolomstva; „aby každý kluk okazoval na mne a každý junák stodem se zardit musel při jménu mém?“ A horký pot mu vyvalal na čelo, i opět přeběhl v největším rozčilení po komnatě.
„Ale tys pravil, pane?“ začala opět kněžna, „že to i žádost Stanišova; jak možná to, když on nikdy Benátsky neviděl a tudíž i dcera dožeta viděti nemohl? neb aby jen na pouhou pověst o krásě její za ženu ji sobě žádal, toho se od Stanišy nikdy nadřtu nemohu.“
„Ať u čerta, vřdyť ji viděl!“ vykřiknul Ivo, „ovšem že živou ne, ale v obraze; a v skutku, je-li jest a polovce tak krásná, jako ten obraz její, tuť se pranic nedivím, že láskou zahořelo srdce mladíkovo.“
„A kde jej viděl, ten čarovný obraz její?“ vyzvídá Marie.
„U Loredana,“ vypravuje Ivo, „mezi tím, co my s tím starým bojovníkem o vzájemném přespěchu svazku toho rozmlouváme, zahleděl se Staniš v konaku Loredanově do krásného obrazu, že nebylo jiného zbyti, nežli mu býti po vůli, ačkoliv on ještě neví, že se stalo tak.“
„Tedy s tebou mluvil Benátsčan o přespěchu vlasti, tyž rozum přemlouval, kdežto u mladíka obraz panny krásné za dostatečný měl,“ pravila kněžna s příděchem trpkého osměřku. „Dost nemotorná to síť, ale Ivo Černojeviči v ní přece uvázal; vukodlak ti musel skřítit cestu a vřhlasný tvůj rozum uštknul. Avšak není ještě všechno ztraceno!“
„Rád bych věděl, co ještě vymyslíš?“ ptal se Ivo, mocně taje v sobě nevoli nad osměřkem jejím, a postavil se před ní, podobně sobě ruce v bok.
Vidělť tyto známky nevole jeho, ale chladně prohodila:
„Jak pak, když ta pyšná dcera benátská zamítne syna tvého? kdož ví, jak ohyždně ji ho popisovali, co polodivoča? bude-li chťt opustit radovánky Benátek rozsmáhlých, aby přestábla v Hory Černé, kde místo sladkých zvuků mandoliny rachot ručně bývá ženám ukolébavkou?“
„Haha!“ zasmál se Ivo vzdorně, nemoha zapomenout na předěšlý osměřek její — ba věru i v tom chybila, „maršé starostí! dože se dozví, i ona se dozví, že mezi všemi junáky, co jako svatově do Benátek ku sňatku půjdou, nenajde jediného, kdo by se vyrovnal krásou ženichovi. A dcera dožeta zaženská jako již, krásna mužná a sláva junácká jsou ta kouzla, co každé srdce ženské odtírá, a našli pak po celých Benátskách jediného muže, co by se vyrovnal postavou i pohledem vojnému junáku? a nestihl Staniš nejkrásnější junák po celé Hore?“

„Nešťastí se valí na rod náš s Hora!“ zalkala Iona jeho, „přeha a chlouba se zmocnila duše tvé, pane můj! nyní jest arel všechno pozdě!“ I sklopila hlavu, kryje tvář svou ve dlaně.
Nová tato vřbítka popudila ještě více knížete.
„Nešťastí to arel, že z předsudku uznati nechceš prospěch sňatku toho, za nějž potomci bohu vědění budou,“ Já mnoho ti shovíval, a tys se vyvíla posuzovati jednání mé, a stavět se úmyslům mým na odpor. Já však pravím, Bianka, dcera Mocenigova, bude snachou tvou a ty ji polehňáš, tak jako i vna svého, jehož ti sem ihned pošlu, aby s tvým úst slýzel radostnou správu to!“
„Tys pan můj a hosudar můj!“ odpověděla Marie Skanderbegova, ruce na prsou překlábě, „poruč a já jsem poslouha každého hloupatí tvého.“
Ivo, jen již na odchodu, se zastavil při pokročilých slovech jejích, navle zmlčela s tváje jeho, něžná láska, jakovou k ženě své lmul, zalaskla se opět v oko jeho, již váhal, má-li ji takto po vřstech nevole opustiti; ale boje se, aby sobě snad něčeho nezadal, odcházel nyní volným krokem s komnaty.
„Ale toho chlapce jsi sem přece ještě nepošlu,“ míval sám k sobě v duchu, „může čekat, kdo ví, co se ještě nestane!“
A s klidnou tváří, beze vřl známky jakési nevole vstoupil mezi hosty své.
Jak mile se dvěře za ním zavřely, zalomila kněžna rukama: „Jenu Kriste! sítu se nad národem svým, co krev svou cedí za vřru trou! anebo mne zbav těch přitvrklých strážných, panno nej světější! Proč právé já vidím hrozně nešťastí ve sňatku tom? — Nevím přitřiny a přece se ho lekám!“ tiskla ruce ke skráním, aby snad utulila ty neblabé myšlénky, jež se jí mozkiem vřtily, prsa úžily, že si hlubokým vřdechnutím slovíti snažila.
Izadumala se, a bezděky se pohybovala ústa její v polohlastém nářevu; ani nevěděla, že to pěje strašný vřokoslav. Arbanáš, jak jej byla často sřfchala od bojovníků bratra svého, když tito se chystali rubat hlavu turecké v boji krvavém.
A to byl ten smutný dar, co přinesl Ivo Černojeviči ženě své, kněžně hosudarce.

KAPITOLA VI.

Pravdu pověděla Marie Skanderbegova, kněžna a hosudarka, že republika benátská všemi rukami svými sáhne po svazku přibuzenstva s knížetem Černojevičským; nebo teprv po druhé shodil měsíce rohy své, když po jeseře od Skodry blížila se k Zábijaku loď benátská; prapor červený na ní vlajfě zvěštoval již z daleka Černojevičovi, že dobrá zpráva přináší, že přináší svolení do žete ku sňatku donny Bianky s knížetem Stanišou, šili jak byl Ivo v naděni svém psal, že tomu chce, aby se spojila rže benátská s karafátem Černojevičským. Těžko popsat city Černojevičovy v prvím okamžiku, když uslyšel zprávu, že se blíží již loď očekávaná s praporem červeným.
Zaradil se zprvku, skoro se uleknul správě té: „Což ta žena moje tak určitě předvídala? A když se vyplnila slova její zde, proč by se nevyplnila i v ostatním?“ zamyslil se, a myšlénky jeho nebyly v tomto okamžiči rážové, svěsil hlavu a po dlouhou chvíli trval nepohybně v trapném mlčení. „Ale což?“ pohodil po chvíli hlavou, usmívaje se nad svými vlastním myšlénkami, „jsem to jen čerodné přisraky choré obrazností její, nemůže odpustit Benátskám zradu na bratra jejím spáchanou, a proto ta náročná nehořel, jeřtu v svazek přibuzenstva s republikou tou; zráda ta byla ovšem mrzká, ale což na plat, stalo se již, a aby se potomkům mým cos podobného státi nemohlo, proto jen uzavřím svazek tento. Jděte!“ vešel služebníčkům svým, „vřtan mi je posel benátský. Ať se mu stane všechna žest, jaká se sluší důstojnosti tak mocné republiky, a jaká se sluší důstojnosti má, důstojnosti knížete národa vojného, junáckého.“ — „Ha!“ míval o samotě dále, „hrdá Venecie sestrou

Hory Černé, dala její, bohatřský Mocenigo, děti našim křevným bratrem mým, tles se, Muhamede, v úkrytu serailu svého!“ zvolal v zápalu raku hrosvě po sřvřhnuce. — „Iona má,“ zalkal opět po malé přestávce sám sebou hovořiti, „ona se za nedlouhou radovati bude, smáti se bude předsudkům svým, jako já a kdyby i no, což mi po tom? ona jest Iona, lože mého, matkou dái mých; Černá Hora ale Iona budoucnosti slávy erbaké, dáti moe, již jsem všechny stly ducha i těla chovával!“
Zespořaly blšně radovánky v Zábijaku po příchodu posla benátského; kníže listem dožeta a signorie benátské radostí opojen, chťt vidět vřkol radostně tváře vojvod a junáků svých, vřdy s ním nesli tře a slávu boje, ať se radojou i s ním, vřdy jsou to spíše radovánky celé Hory, a proto není také nikdo vřloučen s pohostiností knížete. A krom toho chťt okazati posla benátského celou nádhru kníže Černojevičský, pravěch to hosudarů junáctva, která se nejví bohatřtvím na odív savěným, ani hrmi a zábavami rozmáhlím, síla těla a bystrot ducha umrtvají; ale jednoduchou vřlobností, přirozenou sílnou, bujarou, duchem bohatřským provřvanou a hrmi bohatřskými oslavěnou; aby měl co povídati posel v Benátskách o nádhře Černojevičské, o tom junáctvu knížecím jakovím hosudarově Černojevičské vládnou.
Jedna jediná se neradovala uprostřed těch radovánek všech, Marie sestra Skanderbegova, žena Černojevičova, matka Stanišova. Až do poslední chvíle doufala, že záměry mužovy se rozprýsknou na odpor glavarů a vojvod, kteří to těžko nésti musí, že kníže i kněžie povrhují dcera Černojevičskými, hledajíce kněžnu hosudarku v cizíně, mezi latiněky, která nikdy nemůže čitit s dětmi Černojevičskými, která vřdy toužít bude po Benátskách a rozmáhlotech jejich, které se hnsit bude přirozená jednoduchost beže vřl natřvky panen Černojevičských, duch volný, svobodný, jen počinech bohatřských nikoli po hrátských milostných prahnoucí junáctva Černojevičského, o tom junáctvu knížecím jakovím hosudarově Černojevičské vládnou.
Jedna jediná se neradovala uprostřed těch radovánek všech, Marie sestra Skanderbegova, žena Černojevičova, matka Stanišova. Až do poslední chvíle doufala, že záměry mužovy se rozprýsknou na odpor glavarů a vojvod, kteří to těžko nésti musí, že kníže i kněžie povrhují dcera Černojevičskými, hledajíce kněžnu hosudarku v cizíně, mezi latiněky, která nikdy nemůže čitit s dětmi Černojevičskými, která vřdy toužít bude po Benátskách a rozmáhlotech jejich, které se hnsit bude přirozená jednoduchost beže vřl natřvky panen Černojevičských, duch volný, svobodný, jen počinech bohatřských nikoli po hrátských milostných prahnoucí junáctva Černojevičského, o tom junáctvu knížecím jakovím hosudarově Černojevičské vládnou.

Jedna jediná se neradovala uprostřed těch radovánek všech, Marie sestra Skanderbegova, žena Černojevičova, matka Stanišova. Až do poslední chvíle doufala, že záměry mužovy se rozprýsknou na odpor glavarů a vojvod, kteří to těžko nésti musí, že kníže i kněžie povrhují dcera Černojevičskými, hledajíce kněžnu hosudarku v cizíně, mezi latiněky, která nikdy nemůže čitit s dětmi Černojevičskými, která vřdy toužít bude po Benátskách a rozmáhlotech jejich, které se hnsit bude přirozená jednoduchost beže vřl natřvky panen Černojevičských, duch volný, svobodný, jen počinech bohatřských nikoli po hrátských milostných prahnoucí junáctva Černojevičského, o tom junáctvu knížecím jakovím hosudarově Černojevičské vládnou.
Jedna jediná se neradovala uprostřed těch radovánek všech, Marie sestra Skanderbegova, žena Černojevičova, matka Stanišova. Až do poslední chvíle doufala, že záměry mužovy se rozprýsknou na odpor glavarů a vojvod, kteří to těžko nésti musí, že kníže i kněžie povrhují dcera Černojevičskými, hledajíce kněžnu hosudarku v cizíně, mezi latiněky, která nikdy nemůže čitit s dětmi Černojevičskými, která vřdy toužít bude po Benátskách a rozmáhlotech jejich, které se hnsit bude přirozená jednoduchost beže vřl natřvky panen Černojevičských, duch volný, svobodný, jen počinech bohatřských nikoli po hrátských milostných prahnoucí junáctva Černojevičského, o tom junáctvu knížecím jakovím hosudarově Černojevičské vládnou.

„Právě proto, synu můj!“ vřkčila mu matka do řeči, nejvřtější vřrucnost zářila v oka jejího, a ozřvala se ve hlas jejím.
„Proto, že mne miluješ, žádáš život můj?“ ptal se Staniš s trpkostí: „Ne, ne! láska k synu tvému vyhasla v srdci tvém, sic by nemohla zbraňovat, abych se napil z řše blaženosti pozemské, k níž prahnoucí ústa své již přitiskují, nemohla bys otravovat nápoj ten, po němž duše má přábne, celá bytost moje touží, přisrami, jež tvoje nenávist k Benátskám jen v obraznosti tvé plodí. A jako to divně přisraky, že věru divno, která se zroditi mohou v mozku lidském! Ona že by sobě nezalíbila život náš junácký? nevím věru, kde by, zakusiv ho, jej sobě nezalíbil? a právě ona, dcera Mocenigova, která od dětinství pověštami o bohatřských žinech otce svého nakájona býti musela! A proč by pohrdala národem, z něhož muž její pošel, nad nímž děti její vládnouti budou? Což pohrdají také anděle boží lidstvem, což nerozdují svřtice páne za nás, a co jsme my proti nim? — Vidíš, matko, kam tě nenávist tvá zavřdí, že chceš i blaženost syna svého znřit, že snad konečně syna dožepř i ženě jeho požehnáni svého, jímž jediná se může státi dcerou tvou?“
„To jest přes přitřil, Staniš!“ okřikla ho matka s bolestí i hněvem, „dž se tedy vřle páne!“ pravila pak se zoufalou skoro oddaností, „nechťli jate slýzet varovného hlasu mého, samí si odpovřzte za všechno budoucí, já všechnu vinu od sebe odmítám. Jdi, a přiveď mi nevěstu svou, a bych jí požehkala, co dočl své, a věř mi, že vřrucněji se žádná matka nemodřila, jako já se v onu chvíli modřit budu, aby bñh všechno slé od tebe odvřátil.“
„Tedy i v onu chvíli nevypanďi nenávist svou a předsudky ze srdce svého,“ dí Staniš vzdorně, „jakže to pak bude požehnáni? Nebylo by divu, kdyby opak se stao všechno, co ústa tvá mluvíti budou.“
„Nesmyslný!“ zvolala prudec kněžna, hněvivě se sedadla se vřchopřvř.
„Ale přese vše,“ pokračuje Staniš ve vzdoru svém dále, „bude

Bianka, dcera Mocenigova, přece ženou mou, a býť i —“ Nedouluvil, matka k němu pokřokřla o krok bliž, nikoli více s okrem láskou mateřskou vyřjeim, byla jednou kněžna hosudararka v celě důstojnosti své, celá bestohe vysoké postava její zdála se rřsti ve spravedlivé novoli nad vzdorem nevřdňného syna, žerné, jeřtí potud jiskřné oko její zdálo se plameny vyřlohovati, raku hrosvě proti němu pozdvřhla, a pak mu mířky, ale s takovřm velitelským vřrazem kynula k odchodu, že vzdor jeho mlčkem pomřnil.
„Matko!“ zvolal náč aut, svřsil hlavu a ruce div nespřjal.
„Přij!“ veřla, „ano, jeřtí jsem matkou tvou, neb jsem tá ohrřnila od nejhroznějšho hřřchu, jehož vyřtknutí by křstbu nebes na hlavu tvou svřlilo, H-tenže!“ A opět kynula prudec, jeřtí velitelskě k odchodu, i odvřtřila se od něho.
Basiřvě skoro pohleděl Staniš na matku uraženou, na kněžnu roshňevanou, nesměřil se odmlouvat, ani neposláňm býť, se svislou hlavou odcházet volným krokem s komnaty.
„Řičte se tedy dobrovolně do své sřhuby!“ pravila kněžna, když se dvěře za synem jejím zavřely, „ovoce nešťastného sňatku toho začneš již počít u oteci u syna. Tam přeha a chlouba nikdy nebyvala, zde nepřirozený vzdor, ba snad něco horšho proti vlastní matce.“ mívala potud jeřtí s hněvivou trpkostí, „ale zřit se, hlavo má,“ tiskla pravici svou k čelu, ana levice rozbořené tlukot srdce jejího mířiti se snažila, „aby srdce nezapomnělo, že to byl syn můj, dopnětřím božim žemslím zbavěným.“ — Přesřla několikráte komnatu u velikém pohnutí, hněvivý vřraz tváře její ustupoval starostlivě záduřtivosti, zastavila se, a zrak majje na stěnu upřeny jakoby i skřze ni do dáli hleděla: „A což se jeřtí všechno může stát!“ mívala polohlasitě sama s sebou, „kdo se opřel hřrozbou matce své, nemůže se také opřít vlastní své a vřře!“ — myšlénka tato, aniž by ji byla zcela vyřtekla, ji vyvřtřila bolestně, zoufalý vyřkř: „Jenu Kriste! toho nevej, spas duši dítěte mého!“ A jakoby se ubřanřti chťla myšlénkám podobným, přebřhala rychle po komnatě: „Diky Bohu!“ zastavila se najednou, obličej její se ozřtřil, paprskem nové naděje: „vojvodově a glavarů jeřtí nemluvíli, tēm sotva bude po chuti opovřřeni panen erbských!“
Avšak: tato slabá naděje ji klamala. Někteř sice vřtřili hlavou, když jim kníže sdřšil, že dcera dožeta mocně republiky benátské státi se má ženou syna jeho Stanišy, sňatkem tím že se zasnoubuje Černá Hora s Benátskou na postřch Bisurmanstva.
„A což jsme potřebovali kdy Benátsk k tomu, abychom byli postřchem Bisurmana?“ prohodil Obren-Vuk, strýc mladého vojvodě Oigušského.
„Nikdy!“ přisvědřil Vuk Radonič, poglavar a vojvoda Nęgoš, starý to již junák se svřm obořim a svřými vousy, ale zřizvenou tváří, že bys těžko spořřital, která živa prvni a která posledni byla, tolik již stop zanechaly po sobě jatagany turecké v obličej jeho, „a k žemu vřbec hledat nevěstu v cizině, mezi latiněky, když jich vřrosto po Černé Hore až na vřběř, krásnějšich než jaké ty zbeřřilě matky benátské roditi mohou? Jaké to bude plěně z matky slabé, krmené řtky, cukrovím a řřvavou pomeranč, a čerta!“ pohodil hlavou, pokrřil rameny v největřm opovřřeni, „pomyšlila na to, hosudare? Dětēm našim třeba knížat hosudarů, sílných junáků, kteří by neklesali pod tíž zbraň, vřdyť nebudou snad doma při křbu sedat a bojovníky za se be najímat, jako ti kramář benátský; toť by potom asi dlouhou se psal křž svřtý na horách našich! Já křtu, na toa nepomyšlil, hosudare? — Ale já to povřm, pane! jen Černohoranka dovede býť matkou dobrých junáků, jak jich Černá Hora potřebuje. Ano, tak je to, bratři!“ obrřtil se kolokolem.

„Dobře má,“ ozřvaly se hlasově pochvalně vřkol: „Čertěv chlap, ten Radonič!“ — Dobře to pověděl!
(Pokračovřte.)

*) Všechny zprávy.